

3 Ιουνίου, 2019

[Α. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ - ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, Γ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Φ. ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, Ε.
ΜΙΧΑΗΛ, Ε. ΓΑΒΡΙΗΛ, Α. ΖΕΡΒΟΥ, ΔΔΔ.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 23, 28 ΚΑΙ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΑΡΘΡΟ 1
ΠΡΟΣΘΕΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΤΗΣ Ε.Σ.Δ.Α.

XXXXXXXXXXXX ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ

Αιτητής,

-ΚΑΙ-

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ

1. ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗ
2. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Καθ' ων η αίτηση.

X. Μιχαηλίδου (κα), για Μ. Ηλιάδη & Συνεργάτες Δ.Ε.Π.Ε, για τον αιτητή.

Z. Κυριακίδου (κα), για τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Α. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ-ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΔΔ.: Η απόφαση μας είναι ομόφωνη και έχει ως
ακολούθως:

Με την παρούσα προσφυγή, ο αιτητής ζητά από το Δικαστήριο την ακόλουθη θεραπεία:

A. Δήλωση και/ή Απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ότι η απόφαση των καθ' ων η αίτηση, να αποκόψουν από το φιλοδώρημα του αιτητή που του καταβλήθηκε στις 29/12/2014, ποσό ύψους €13,065,52 (δεκατριών χιλιάδων εξήντα πέντε ευρώ και 52 σεντ), που αναφέρεται επεξηγητικά ως χρέος αναλογικής σύνταξης, η οποία του κοινοποιήθηκε με επιστολή της καθ' ης η αίτηση αρ. 1, ημερομηνίας 30/1/2015, που περιλαμβάνει και συνημμένα έντυπα υπολογισμού (Συνημμένο «1»), είναι πεπλανημένη, παράνομη, άκυρη, αντισυνταγματική και/ή βασίστηκε σε αντισυνταγματικές διατάξεις του περί Προϋπολογισμού του έτους 2013 Νόμου (Ν.59(II)/2012) και/ή χωρίς κανένα νόμιμο αποτέλεσμα.

Η πιο πάνω υπόθεση, είναι μια από την ομάδα υποθέσεων που αφορούν στο ίδιο νομικό ζήτημα με αυτό της προσφυγής αρ. 620/2014, η οποία είχε επιλεγεί ως πιλοτική και την οποία η Ολομέλεια του Διοικητικού Δικαστηρίου έκανε αποδεκτή με την απόφαση, XXXXX Παπαδοπούλου και Κυπριακής Δημοκρατίας, υπόθεση αρ. 620/2014, ημερομηνίας 19/12/2018.

Η ευπαίδευτη συνήγορος για τους καθ' ων η αίτηση ενώπιον του Δικαστηρίου στις 17/5/2019, προέβη σε δήλωση ότι δεν θα υποστηρίξει τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης πράξης, ενόψει του γεγονότος ότι η προσφυγή αρ. 620/2014

(ανωτέρω), είχε επιλεγεί ως πιλοτική και είχε γίνει σύμφωνη δήλωση των συνηγόρων και των δύο πλευρών, ότι πρόκειται για τα ίδια γεγονότα και προβάλλονται οι ίδιοι λόγοι ακύρωσης. Επίσης, ότι η ακυρωτική απόφαση στην πιο πάνω προσφυγή, δεν έχει εφεσιβληθεί.

Το Δικαστήριο ανεξαρτήτως των πιο πάνω δηλώσεων, ελέγχοντας το ίδιο τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης, διαπιστώνει ότι στην παρούσα υπόθεση και με δεδομένο ότι τα πραγματικά γεγονότα, καθώς επίσης και οι λόγοι ακύρωσης στην υπό εξέταση προσφυγή είναι ίδια και/ή συναφή και/ή παρόμοια με αυτά της προσφυγής αρ. 620/2014 (ανωτέρω), υιοθετεί και επαναλαμβάνει για τους σκοπούς της υπό εξέταση προσφυγής, το σκεπτικό και τη κατάληξη της υπό αναφορά προσφυγής, το οποίο παρατίθεται.

«Εξετάζοντας κατά προτεραιότητα, ως ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής, την προδικαστική ένσταση που εγείρεται από τους καθ' ων η αίτηση, ότι η αιτήτρια υπέστη από την εφαρμογή της επίμαχης διάταξης πλασματική και όχι πραγματική χρηματική βλάβη και

κατ' επέκταση στερείται εννόμου συμφέροντος προώθησης της προσφυγής της, παρατηρούμε τα ακόλουθα:

Σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 11 του περί Προϋπολογισμού Νόμου του 2013 (Ν.59(II)/2012):

«Ο μισθός ή αντιμισθία ή αποζημίωση ή χορηγία των αξιωματούχων της Δημοκρατίας και των κρατικών υπαλλήλων οποιασδήποτε βαθμίδας, οι οποίοι συμπληρώνουν την ηλικία των εξήντα τριών (63) ετών και οι οποίοι είναι δικαιούχοι αναλογικής σύνταξης από το Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, μειώνεται κατά το ύψος της αναλογικής σύνταξης που αντιστοιχεί σε υπηρεσία μέχρι τετρακόσιους (400) μήνες στην κρατική υπηρεσία, ανάλογα με την υπηρεσία έκαστου αξιωματούχου ή υπαλλήλου».

Στον Ν.59(II)/2012, δεν ερμηνεύεται η έννοια της λέξης "αξιωματούχος". Οι καθ' ων η αίτηση ερμήνευσαν ότι, η εν λόγω έννοια συμπεριλαμβάνει και Δικαστή (του Ανωτάτου Δικαστηρίου) και ως εκ τούτου, προέβησαν στην έκδοση της εδώ επίδικης πράξης για την αιτήτρια, αναδρομικά από την ημερομηνία που ο Ν.59(II)/2012 τέθηκε σε ισχύ και έπρεπε να είχε εφαρμοστεί. Συγκεκριμένα, στην Ένσταση που οι καθ' ων η αίτηση καταχώρισαν (σελίδα 3), αναφέρουν ότι, με βάση τις πρόνοιες της επίμαχης διάταξης του σχετικού Νόμου:

«Θα έπρεπε να αποκόπτεται από την αντιμισθία της Αιτήτριας το αναλογικό μέρος της σύνταξης γήρατος του Ταμείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων από 1/1/2013 μέχρι την ημέρα αφυπηρέτησης της».

Η αιτήτρια, εδικοιούτο, σύμφωνα με τις ισχύουσες πριν την θέσπιση του

Ν.59(II)/2012 νομοθετικές πρόνοιες, μετά τη συμπλήρωση του 63^{ου} έτους της ηλικίας της και μέχρι την αφυπηρέτηση της από τη θέση Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου, να λαμβάνει προσθετικά τόσο τον προβλεπόμενο (σε ύψος) μισθό για τη προαναφερόμενη θέση της, όσο και σύνταξη των Κοινωνικών Ασφαλίσεων, χωρίς οποιουδήποτε περιορισμούς ή μειώσεις, αποκοπές ή συμψηφισμό των πιο πάνω. Η θέσπιση του Ν.59(II)/2012 και της πρόνοιας του άρθρου 11 αυτού, η σχετική ερμηνεία των καθ' ων η αίτηση, ότι αυτή αφορά και σε Δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου και η συνακόλουθη, εδώ αναδρομική εφαρμογή του εν λόγω άρθρου με την έκδοση της εδώ επίδικης πράξης στην περίπτωση της αιτήτριας, από την ημέρα που ο Ν.59(II)/2012 τέθηκε σε ισχύ μέχρι την αφυπηρέτηση της, σαφώς συνιστά μείωση του παρεχόμενου προς την αιτήτρια, για την περίοδο από την θέσπιση του Ν.59(II)/2012 μέχρι την αφυπηρέτηση της, συνολικού ποσού των πιο πάνω, και συγκεκριμένα, του μέρους που αφορά στον μισθό της.

Αυτό αφού, ως οι ίδιοι οι καθ' ων η αίτηση ερμηνεύουν, η έννοια του άρθρου 11 συνίσταται στο να αποφευχθεί η καταβολή από την ηλικία των 63 ετών ταυτόχρονα σύνταξης από το Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και μισθού από το Κράτος, ως η αιτήτρια στην παρούσα περίπτωση, ως προαναφέρθηκε, εδικοιούτο να λαμβάνει και ελάμβανε, πριν τον Ν.59(II)/2012. Το ποσό που αποκόπηκε αναδρομικά από την αιτήτρια, αντιστοιχεί σε μισθούς της αιτήτριας ύψους €1.117 το μήνα, της περιόδου 1/1/2013 μέχρι 14/1/2014, ημερομηνία αφυπηρέτησης της.

Συνεπώς, η παρούσα περίπτωση δεν προσομοιάζει με την περίπτωση της Λαούτας (ανωτέρω), στην οποία κρίθηκε, ότι η αποκοπή ήταν πλασματική και όχι πραγματική. Εδώ, η αποκοπή από τα προαναφερόμενα δικαιώματα της αιτήτριας, είναι συγκεκριμένη και πραγματική και σαφώς συνιστά χρηματική ζημιά. Άρα, η αιτήτρια έχει έννομο συμφέρον στην παρούσα προσφυγή.

Επομένως, απορρίπτεται ως αβάσιμη η συναφής προδικαστική ένσταση των καθ' ων η αίτηση και θα προχωρήσουμε στην εξέταση των λόγων ακύρωσης που προβάλλονται.

Με δεδομένη την εφαρμογή των προνοιών της επίμαχης διάταξης του σχετικού Νόμου στην αιτήτρια και την μείωση που η εν λόγω (αναδρομική) εφαρμογή επέφερε στα προαναφερόμενα, λαμβανόμενα από την αιτήτρια οικονομικά ωφελήματα και δη το μισθό της, εξετάσαμε ως πρώτο, τον ισχυρισμό της αιτήτριας ότι το άρθρο 11 του Ν. 59(II)/2012, παραβιάζει τις πρόνοιες των Άρθρων 158.3 και 153.12 του Συντάγματος, που προνοούν ότι:

«158.3 Νόμος θέλει προβλέψει περί της αντιμισθίας και των άλλων όρων υπηρεσίας των δικαστών των κατά την πρώτην παράγραφον του παρόντος άρθρου ιδρυθησομένων δικαστηρίων. Η αντιμισθία και οι λοιποί όροι υπηρεσίας οιουδήποτε δικαστού δεν δύναται να μεταβληθώσι δυσμενώς δι' αυτόν μετά τον διορισμόν αυτού».

.....

«153.12 Η αντιμισθία και οι λοιποί όροι υπηρεσίας οιουδήποτε δικαστού του Ανωτάτου Δικαστηρίου δεν δύναται να μεταβληθώσι δυσμενώς δι' αυτόν μετά τον διορισμόν αυτού».

Επ' αυτού είναι σαφής η θέση της Νομολογίας μας, όπως αυτή έχει επιβεβαιωθεί στην απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην Αλέξανδρος Φυλακτού κ.ά ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, (2013) 3 Α.Α.Δ. 565, στην οποία κρίθηκε, τελικώς, ότι οι πρόνοιες των περί Έκτακτης Εισφοράς Αξιωματούχων Εργοδοτούμενων και Συνταξιούχων της Κρατικής Υπηρεσίας και του Ευρύτερου Δημόσιου Τομέα Νόμων (Ν.112(Ι)/2011) και 193(Ι)/2011) και των περί Συνταξιοδοτικών Ωφελημάτων των Κρατικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων του Ευρύτερου Δημόσιου Τομέα περιλαμβανομένων και των Αρχών Τοπικής Αυτοδιοίκησης Νόμων (Ν.113(Ι)/2011 και 191(Ι)/2011) είναι αντισυνταγματικές, στο μέτρο που αφορούν σε αποκοπές από τους μισθούς των Δικαστών. Υπενθυμίζεται, ότι όταν αρχικά θεσπίστηκε ο Ν.112(Ι)/2011, τα μέλη της Δικαστικής Υπηρεσίας και ο Πρόεδρος και τα Μέλη του Ανωτάτου Δικαστηρίου είχαν εξαιρεθεί από τις πρόνοιες του και αργότερα συμπεριλήφθηκαν με το Ν.193(Ι)/2011.

Τα αναφερθέντα στην πιο πάνω απόφαση, τυγχάνουν απόλυτης εφαρμογής και στην υπό εξέταση υπόθεση, στην οποία όπως έχουμε ήδη αναφέρει, με την εφαρμογή των προνοιών της επίμαχης διάταξης, αποκόπηκε, κατ' ουσία, αναδρομικά από το μισθό της αιτήτριας το ποσό των €1.117 το μήνα για την προαναφερθείσα περίοδο.

Μεταφέρονται αυτούσια σχετικά αποσπάσματα από την υπό αναφορά απόφαση:

«Το πρώτο πράγμα που έχουμε να παρατηρήσουμε είναι πως, εξ όσων γνωρίζουμε, η μόνη χώρα που έχει παρόμοια συνταγματική πρόνοια με το Άρθρο 158.3 είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και, ως εκ τούτου, οι αποφάσεις άλλων χωρών που ασχολούνται με παρόμοιο θέμα (όπως η απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου της Λετονίας στην Case No. 2009-11-01, ημερ. 18.01.2010, στην οποία αναφέρθηκε εκτενώς ο Γενικός Εισαγγελέας), δεν μπορεί να έχουν την ίδια βαρύτητα και πειστικότητα που έχουν οι αμερικανικές αποφάσεις και, ιδιαίτερα, η Hatter (πιο πάνω), στην οποία γίνεται εκτενέστατη ανάλυση του υπό κρίση θέματος και της σύγχρονης ερμηνείας που δίδεται σ' αυτό. Παρόλο ότι στην υπόθεση εκείνη, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, το αντικείμενο της ήταν φορολογική νομοθεσία που δεν κρίθηκε πως ήταν αντισυνταγματική, τέθηκαν όλες οι αρχές που διέπουν το θέμα μείωσης της αντιμισθίας των δικαστών.

Η αντίστοιχη με τη δική μας πρόνοια του αμερικανικού Συντάγματος είναι το λεγόμενο Compensation Clause που εγγυάται στους ομοσπονδιακούς δικαστές «A Compensation which

shall not be diminished during their Continuance in Office» (σε μετάφραση) «Αποζημίωση, που δεν θα μειώνεται κατά τη διάρκεια της θητείας τους.

Επισημαίνουμε ότι, η δική μας αντίστοιχη πρόνοια, είναι ευρύτερη της πιο πάνω, αφού δεν περιορίζει την οποιαδήποτε δυσμενή μεταβολή στην περίοδο θητείας των δικαστών, αλλά απαγορεύει οποιαδήποτε δυσμενή μεταχείριση που έπεται του διορισμού οποιουδήποτε δικαστή και, περαιτέρω, καλύπτει και δυσμενή μεταβολή των όρων υπηρεσίας τους, περιλαμβάνοντας, έτσι, και θέματα πέραν της αντιμισθίας.

Στην υπόθεση Hatter, με αναφορά στην προγενέστερη απόφαση στην Evans v. Gore 253 U.S. 245 (1920), λέχθηκε ότι η ύπαρξη της «Ρήτρας Αποζημίωσης» (Compensation Clause) εγγυάται την «πλήρη ανεξαρτησία των δικαστών». Οι εγγυήσεις αυτές, όπως λέχθηκε, δεν υπάρχουν «για να ευνοούν τους δικαστές», αλλά «ως ένας περιορισμός που επιβάλλεται χάριν του δημοσίου συμφέροντος.

Είναι, έτσι και γι' αυτόν το λόγο που το θέμα δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως θέμα ίσης μεταχείρισης. Είναι η επιλογή του συνταγματικού νομοθέτη να εξαιρέσει τη Δικαστική Υπηρεσία από οποιαδήποτε μέτρα μείωσης της αντιμισθίας των Δικαστών, για ευνόητους λόγους. Η συνταγματική πρόνοια εκφράζει την απαραίτητη προϋπόθεση της ευρύτερης αρχής ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης, άρρηκτα συνδεδεμένης με την ύπαρξη και λειτουργία της Δικαστικής Εξουσίας σε κράτος δικαίου.

Όπως λέχθηκε, κύριος σκοπός της προστασίας αυτής, πέραν από του να προσελκύει αξιολόγους νομικούς στη δικαστική έδρα, «είναι να εξασφαλίζει την ανεξαρτησία πνεύματος που είναι αναγκαία για να διασφαλίζει τη λεπτή εξισορρόπηση μεταξύ ατομικών δικαιωμάτων και κρατικών εξουσιών, που ισοδυναμεί με πολιτική ελευθερία.» Προχώρησε, όμως, το Δικαστήριο, ανατρέποντας την Evans (πιο πάνω), και αποφάσισε ότι, ενώ έκρινε ότι οι μισθοί των δικαστών δεν μπορούν άμεσα να μειωθούν, ακόμα και ως μέρος μιας προσπάθειας για γενική μείωση του κρατικού μισθολογίου, εν τούτοις, δεν υπήρχε δικαιολογητικό γιατί οι δικαστές να μην αναλαμβάνουν το ότι τους αναλογεί αναφορικά με φορολογία, όπως όλοι οι πολίτες.

Είναι σαφές ότι, με βάση την απόφαση αυτή, άμεση μείωση των απολαβών των δικαστών με νομοθεσία, που έχει ως αποτέλεσμα αποκοπή μέρους του μισθού τους, απαγορεύεται. Επιτρέπεται μόνο η μείωση τέτοιων απολαβών μέσω φορολογικού νομοθετήματος, που επηρεάζει την αντιμισθία εμμέσως, η δε φορολογία αυτή, θα πρέπει να είναι τέτοια, που να εφαρμόζεται σε όλους τους φορολογούμενους χωρίς διάκριση (non discriminatory). Τονίστηκε ότι, η θέση που εκφράστηκε στην Evans (πιο πάνω), ότι δεν μπορεί με φορολογικό νόμο που εφαρμόζεται με διάκριση στους φορολογούμενους (discriminatory) να μειωθεί η αντιμισθία των δικαστών, είναι ορθή».

.....

Στην παρούσα περίπτωση, είναι σαφές ότι οι επίδικες νομοθεσίες που προνοούν άμεση αποκοπή ποσοστού από τις απολαβές των δικαστών, δεν αποτελούν φορολογικά νομοθετήματα. Ούτε μπορεί να λεχθεί ότι είναι γενικής εφαρμογής, αφού η νομοθεσία περιορίζεται στους δημόσιους και κρατικούς υπαλλήλους. Η θέση του Γενικού Εισαγγελέα ότι με άλλη νομοθεσία (N. 202(I)/2011) προβλέφθηκε και φορολόγηση του ιδιωτικού τομέα κατά την ίδια περίοδο, καθιστώντας τη φορολογία γενικής εφαρμογής, δεν μπορεί να καταστήσει τις υπό κρίση νομοθεσίες ως γενικής εφαρμογής. Έχουμε να κρίνουμε τους δύο επίδικους νόμους, ανεξάρτητα από οποιεσδήποτε άλλες νομοθεσίες, ιδιαιτέρως, εν όψει του ότι η νομοθεσία στην οποία παραπέμπει ο Γενικός Εισαγγελέας έχει διαφορετικές πρόνοιες, διαφορετικά ποσοστά και υποχρέωση καταβολής του μισού των εισφορών από τον εργοδότη.

.....

Καταλήγοντας, θεωρούμε πως το Άρθρο 158.3 του Συντάγματος είναι τόσο σαφές, που να μη χωρεί αμφισβήτηση στην ερμηνεία του, όπως αυτή καθορίστηκε για το αμερικανικό Compensation Clause στην υπόθεση Hatter. Είναι, όπως υποδείξαμε, πέραν πάσης αμφιβολίας, σαφές ότι οι επίδικες νομοθεσίες δεν συνιστούν φορολογικούς νόμους, αλλά ούτε και μπορεί να λεχθεί ότι είναι γενικής εφαρμογής και, ως εκ τούτου, συνιστούν ανεπίτρεπτη δυσμενή μεταβολή της αντιμισθίας των δικαστών, κατ' αντίθεση με τις πρόνοιες του Άρθρου 158.3 του Συντάγματος».

(Η έμφαση προστέθηκε).

Στην βάση των πιο πάνω νομολογιακών αρχών, διαπιστώνουμε ότι η ερμηνεία των καθ' ων η αίτηση, ότι η επίμαχη διάταξη του άρθρου 11 του Ν.59(ΙΙ)/2012 εφαρμόζεται (και μάλιστα αναδρομικά) και στην περίπτωση της αιτήτριας ως Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου, κρίνεται αντισυνταγματική ως παραβιάζουσα τις πρόνοιες των Άρθρων 158.3 και 153.12 του Συντάγματος, καθότι συνιστά ανεπίτρεπτη δυσμενή μεταβολή της αντιμισθίας της αιτήτριας. Το εάν η εν λόγω εφαρμογή έλαβε χώρα όταν η αιτήτρια δεν ήταν εν ενεργεία Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου ή μη, είναι, για τους σκοπούς του άρθρου 158.3 του Συντάγματος, αδιάφορο, αφού εν πάση περιπτώσει ο Ν.59(ΙΙ)/2012 θεσπίστηκε, τέθηκε σε ισχύ και εφαρμόστηκε σε χρόνο μετά τον διορισμό της αιτήτριας ως Δικαστή (βλ. Αλέξανδρος Φυλακτού (ανωτέρω)). Σημειώνεται, ότι ως έχει αναφερθεί και στην Board for Registration of Architects and Civil Engineers v. Kyriakides (1966) 3 C.L.R. 640, "Αν είναι δυνατόν τα δικαστήρια θα ερμηνεύσουν τον Νόμο έτσι ώστε να τον εντάξουν μέσα στα πλαίσια του Συντάγματος". Στην παρούσα περίπτωση, η ερμηνεία του άρθρου 11 του Ν.59(ΙΙ)/2012, ότι αυτή τυγχάνει εφαρμογής και σε Δικαστή, προσκρούει ευθέως στις επιταγές του άρθρου 158.3 του Συντάγματος, ως εξηγήθηκε ανωτέρω.

Ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη απόφαση, εκδοθείσα κατ' αντισυνταγματική ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 11 του Ν.59(ΙΙ)/2012, είναι άκυρη και δεν έχει κανένα νομικό αποτέλεσμα. Λόγω της πιο πάνω κατάληξης μας, παρέλκει η εξέταση των υπόλοιπων ισχυρισμών».

Υπό το φως των ανωτέρω, κρίνουμε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι άκυρη ως εκδοθείσα κατ' αντισυνταγματική ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 11 του Ν.59(ΙΙ)/2012.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με €1500 έξοδα πλέον Φ.Π.Α., υπέρ του αιτητή και εναντίον των καθ' ων η αίτηση.

Α. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ - ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΔΔ.

Γ.ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΔΔΔ.

Φ. ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, ΔΔΔ.

Ε. ΜΙΧΑΗΛ, ΔΔΔ.

Ε. ΓΑΒΡΙΗΛ, ΔΔΔ.

Α. ΖΕΡΒΟΥ, ΔΔΔ.